

tvangsforanstaltninger, som man har det, når det gælder fødte børn. Hun siger også, at det ud fra alle betragtninger er et uacceptabelt problem, at børn skal betale med deres liv og førlighed for forældrenes ret til at opfylde egne kortsigtede behov før fødslen.

I FN's konvention om barnets rettigheder står der, at barnet som følge af sin fysiske og psykiske umodenhed har behov for særlig beskyttelse og omsorg, herunder passende juridisk beskyttelse både før og efter fødslen. I FN's børnekonvention er der således også indeholdt, at børn skal beskyttes før fødslen.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at den gravide stofmisbruger er blandt de allermest udsatte af de udsatte, og derfor skal vi gøre alt for at hjælpe, forsøge at overtale til behandling osv., det er klart, at det er langt det bedste. Men der kan være ganske enkelte tilfælde over et år, i Norge har det f.eks. været 6-7 tilfælde om året, hvor man har været nødt til at tvangstilbageholde.

May Olofsson, som er den danske ekspert på det her område, efterlyser, at der er mulighed for dette også i Danmark for børnenes skyld. Hun siger, at mødrene jo selv er ulykkelige over, at børnene bliver skadet både fysisk og psykisk, og derfor gavner man både moderen og barnet med disse ting.

Som sagt, Kristendemokraterne er meget positive over for intentionerne i forslaget. Vi mener bare ikke, at vi skal lægge os fast på den metode, som her bliver nævnt, fordi der er andre metoder i funktion, og fordi der faktisk efterspørges noget helt andet fra dem, som er meget tæt på og i årevis har arbejdet med de gravide misbrugere.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak for det. Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Villy Søvnald.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt starte med en undskyldning over for ministeren og ordførerne, nemlig at jeg ikke kunne være til stede fra starten, men jeg har fået refereret synspunkterne.

Derefter først og fremmest tak for, synes jeg, en god debat på den måde, at der er nogen usikkerhed om, hvorvidt lige præcis det her forslag er det rigtige, men det er jo netop karakteriseret ved det åbne sind blandt de ordførere, jeg hørte, at man godt vil være med til at kigge på, om det er sådan noget som det her, der skal til.

Kl. 15.45

Det er rigtigt, at vi har mange eksisterende ordninger, men er de tæt nok på til at fange den gravide misbruger op, som har et forhold til det offentlige system, der nogle gange er fyldt af konflikt, eller har vi brug for at bygge et led ind, der bygger på det, vi i forslaget kalder med- og modspil fra en uafhængig støtteperson?

Dér tror jeg, at vi alle sammen under udvalgsarbejdet kan have fornøjelse af at kigge på nogle forløbsbeskrivelser og prøve at kigge på, hvor mange sager vi har, hvor vi synes, at hjælpen er for langt væk, selv dér, hvor den gravide misbruger har lyst til at få hjælp, men hvor det af den eller den anden eller syvende grund bare ikke fungerer, og hvordan sikrer vi, at det i alle de her tilfælde fungerer?

Når det er så afgørende vigtigt, er det, fordi Folketinget er optaget af at bryde den negative sociale arv. Flere af ordførerne har været inde på, at vi jo må være optaget af, hvordan vi kommer dem til undsætning, der føder børn, der med sikkerhed har det sværere i starten af livet end gennemsnittet. Det ved vi meget sikkert.

Derfor synes jeg, at vi netop har brug for at undersøge, om vi er tilstrækkelig tæt på, eller om netop et tilbud, som vi her foreslår, om støttepersoner, som er kendetegnet ved, at de har den gravide misbrugers tillid, er bedre. Jeg hørte under de korte bemærkninger en diskussion om, hvilken person det lige præcis skal være. Det synes jeg ikke man skal låse sig fast på. Det afgørende her er tillidsforholdet plus evnen til at kunne indgå i det, vi i forslaget har kaldt et med- og et modspil.

Derfor også tak til fru Charlotte Dyremose for en tale, der, synes jeg, på den led var båret af, at det vil vi godt undersøge, det vil vi godt kigge på. Lad os gøre det.

Derimod vil jeg godt sige lidt til dem, der er tilhængere af tvang. Jeg vil sige, at jeg tror, man skal lade være med at læne sig op ad noget, som har været muligt, nemlig tvang af misbrugere – i 10 år i Danmark, 11 år, tror jeg, loven siger – uden at det er anvendt én eneste gang, fordi amterne, som jo snart er væk, men så kommunerne eller hvem, der overtager, ikke vil anvende de her regler. Så synes jeg i virkeligheden, det er at svingte at henvise til nogle regler, vi har haft i 11 år, som ikke en eneste gang har været bragt i anvendelse, som om dét var svaret på det her.

Jeg deler helt den opfattelse, som fru Anne Baastrup gav udtryk for under de korte bemærkninger, at risikoen er, at vi placerer den,